SLADKÝ ŽIVOT

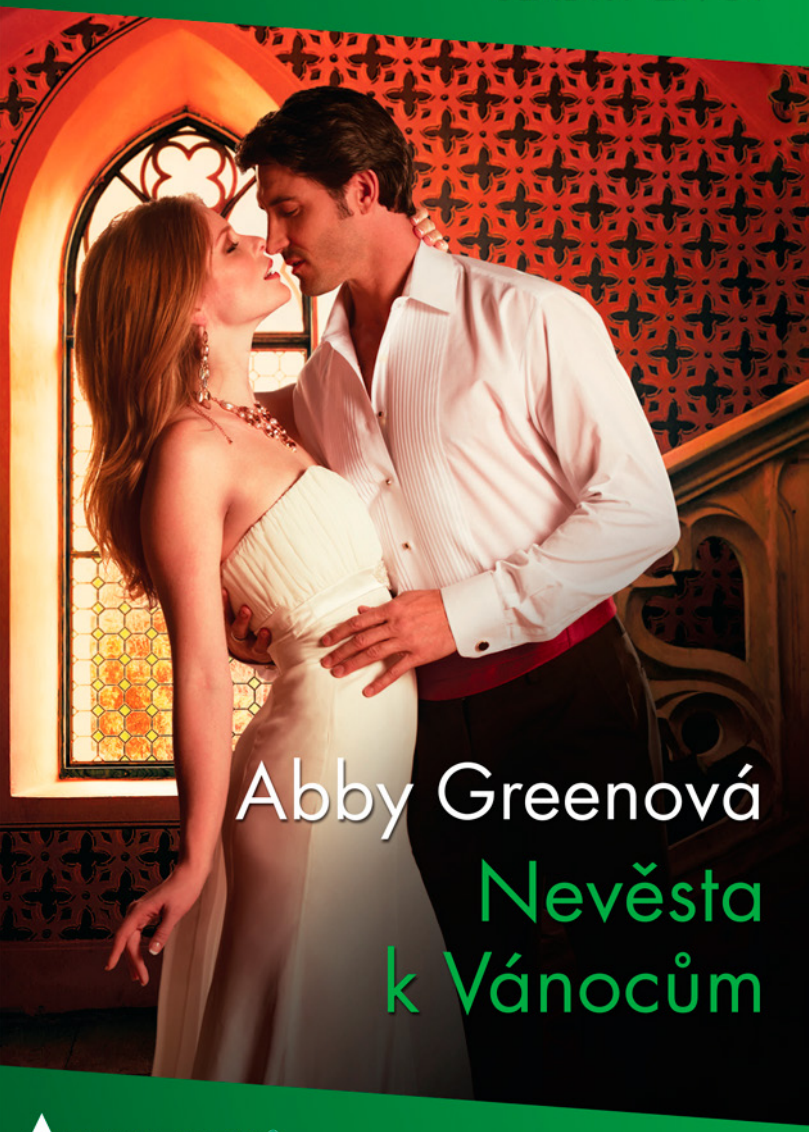

Abby Greenová

Nevěsta k Vánocům

HARLEQUIN

Abby Greenová

NEVĚSTA K VÁNOCŮM

Překlad

Silvia Prieto

Milá čtenářko,

přináším Vám posledních šest romantických příběhů z edic Sladký život a Sladký život Duo v tomto roce. A že v nich nebude chybět láska, tím si můžete být zatraceně jistá…

Minulý měsíc jste si mohla přečíst první příběh z trilogie Mocný rod Di Fiore. Tentokrát pro Vás napsala Jennifer Haywardová druhý díl Milionové manželství. *Abby Greenová Vás stejně jako v listopadu pozve do pouštního království – příběh* Nevěsta k Vánocům *je dalším pokračováním minisérie Pravidla pouště.*

V edici Sladký život Duo se Kayla jen tak nevzdává a nakonec se jí podaří, aby se stala Miliardářovou vyvolenou. Katherine se vydá do světa, dostane se do potíží a je přinucena strávit Čtyři dny na Capri. *Ani Abby se problémy nevyhnou a musí si projít zatěžkávací zkouškou nelehkého* Obchodu s diamantem. *A co Alanna? Ta se teprve po letech dočká* Nevinného doznání, *na které tak dlouho čekala!*

A jak řekl americký spisovatel, historik a diplomat Washington Irving již v 19 století: Vánoce jsou období pro zažehnutí ohně pohostinnosti v pokoji a dokonalý plamen dobročinnosti v srdci. *I já Vám přeji, aby pro Vás byly Vánoce obdobím klidu, spokojenosti a lásky.*

Váš Harlequin

Abby Greenová

NEVĚSTA K VÁNOCŮM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Christmas Bride for the King

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2017

Překlad:
Silvia Prieto

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2017 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2019
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4646-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4647-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4648-4 (PDF)

PROLOG

Ani vařící sprcha, kterou si šejk Salim ibn Hafíz al-Noury naordinoval, nedokázala odplavit pocit prázdnoty, který v něm zůstával po zoufale neuspokojivé noci s další z jeho náhodných milenek. Nebyla to její vina. Byla úchvatná. A hlavně se nevzpouzela, když jí řekl, že od něj nic víc čekat nemůže.

Jinak by si s ní ostatně ani nezačal, protože svoji nezávislost si hýčkal, co si pamatoval, a nehodlal si na ni nechat sáhnout. Distancoval se od vlastní rodiny a tíživého odkazu svého původu. Distancoval se od bolestivých vzpomínek. Distancoval se od všech citových pout a investic, které by nevedly k ničemu jinému než ke zlomenému srdci.

Salim a jeho bratr Zafir byli vychovávaní chladně a bez citu jako zvířata chovaná na maso a kožešiny. Byly vychovaní k tomu, aby převzali vládu v sousedících královstvích – Jandoru, domovině jejich otce, kde se oba narodili a vyrostli spolu se Salimovým dvojčetem Sarou, a Tabatu, rodné zemi jejich matky.

Obě země spolu celá staletí válčily, ale když se Salimova matka, korunní princezna Tabatu, provdala za nového krále Jandoru, byl uzavřen mír a královský pár se zavázal, že vládu v obou zemích převezmou jejich synové, aby se mír v celé oblasti zpečetil.

Po smrti otce před více než rokem usedl Zafir jako

nejstarší syn na trůn Jandoru – kde se odjakživa cítil mnohem víc doma než Salim.

Salim se ale *své* role krále Tabatu zatím neujal a tlak na něj neustále sílil.

Salim si kolem pasu ovázal ručník. Dráždilo ho, že se mu myšlenky zatoulaly tímhle směrem, a nehodlal se nechat nahlodat výčitkami svědomí, které mu říkaly, že se s touhle situací stejně bude muset dřív nebo později vypořádat.

Mohl před ní utíkat tak dlouho jen díky tomu, že vybudoval rozsáhlé obchodní impérium, zahrnující všemožné podniky od realit až po špičkové technologie, od kterého nemohl jen tak ze dne na den odejít. A od kterého odejít ani nechtěl. Ovšem pokud měl být k sobě upřímný, věděl, že už dosáhl takového úspěchu a jistoty, že by odejít *mohl* – kdyby to bylo nutné.

Pára ze sprchy se rozptýlila a Salim zachytil svůj odraz v zrcadle. V jeho tváři byla vepsaná taková únava a cynismus, až ho to zaskočilo. Modré oči ostře kontrastovaly s tmavou pletí. Hranatá, přísná brada zarůstala strništěm.

Lhostejně si prohlížel dokonale symetrické rysy svojí tváře a přitom si vzpomněl na jinou tvář – ženskou verzi té svojí. Až na to, že tahle tvář zůstala zamrzlá v čase, ve věku jedenácti let, kdy jeho sestřička zemřela.

Toho dne se jedna jeho část nenávratně zlomila: jeho srdce. A s tím se rozplynula také iluze o vlastní nepřemožitelnosti a víra, že svět je bezpečné místo. Když Sara zemřela, Salim ztratil svou spřízněnou duši. A přísahal si, že udělá všechno, aby si podobnou bolestí už nikdy nemusel projít.

Na okamžik mu vzpomínka na sestřino bezvládné tělo a bledý obličej vyvstala před očima tak jasně, že se mu zatajil dech. I po takové době. Po devatenácti letech. Její smrt sice pomstil, ale místo toho, aby mu to přineslo klid, jenom to prohloubilo pocit prázdnoty, který se v něm po její smrti usadil.

Sevřel prsty na okraji umyvadla tak křečovitě, že kotníky bíle vystoupily pod tmavou kůží. A teprve vytrvalý zvuk zvonění ho z toho okamžiku dokázal vytrhnout.

Prošel do ložnice svého newyorského střešního bytu, kde na nočním stolku blikal jeho mobil. Už když ho bral do ruky, přečetl si na displeji, kdo volá, a okamžitě pocítil svíravý pocit na hrudi a s ním i divokou směs emocí, z nichž nejsilnější byla provinilost. Měl chuť nechat hovor spadnout do hlasové schránky, ale věděl, že by tím jen oddálil nevyhnutelné.

Ohlásil se s odměřeností vyvěrající z oné změti emocí a vzpomínek. „Bratře. Rád tě slyším."

Na ten pozdrav, který v žádném případě nepřetékal citem, reagoval Zafir s odpovídající podrážděností. „Snažím se tě sehnat už týdny. *Sakra*, Salime, proč to děláš? Jenom to všem ztěžuješ – a sobě taky."

Salim jeho slovům nevěnoval pozornost a místo toho řekl: „Asi bych ti měl pogratulovat. Je mi líto, že jsem se nedostal na tvoji svatbu."

Zafir si povzdechl. „Popravdě jsem ani nečekal, že se tam ukážeš, Salime, ale bylo by milé, kdyby ses seznámil s Kat. Chce tě poznat."

Při jeho slovech se tlak na Salimově hrudi ještě zesílil. Odháněl od sebe Zafira tak dlouho a tak dovedně, že tu propast snad už teď ani nebylo možné překonat. A proč mu to najednou začalo tak vadit?

Rychle ten nevítaný podnět potlačil a v duchu sám sebe ujistil, že Zafirovi nic nedluží – jemu ani svojí nové švagrové, ze které teď byla královna Jandoru.

„Na klábosení nemám čas, Zafire. Proč voláš?"

Hlas jeho bratra zpřísnil. „Ty víš moc dobře, proč volám. Vyhýbáš se svým povinnostem už dost dlouho. Vládní zástupci čekají už přes rok, až se ujmeš koruny – podle podmínek v otcově závěti."

Než stačil Salim zareagovat na to stručné shrnutí svojí situace, Zafir pokračoval.

„Tabat je na pokraji chaosu. Tady nejde jen o tebe, Salime. Když se neobnoví stabilita, doplatí na to obyvatelstvo. Je načase, abys převzal zodpovědnost. Jsi král, ať se ti to líbí, nebo ne."

Salim měl chuť se do telefonu utrhnout, že žádný král není. Od politiky království a jeho uzavřeného, privilegovaného světa se držel, jak nejdál mohl. O tuhle roli nikdy nestál – podstrčili mu ji ještě dřív, než se narodil. Jeho bratr přijal status quo bez námitek, ale on se proti němu postavil vší silou.

Než stačil něco říct, Zafir dodal: „Neutečeš tomu, Salime. Je to tvůj osud, a když se mu nepostavíš čelem, skončíš s cizí krví na rukou."

Osud. Salim sklíčeně pomyslel na osud svojí sestry a vztek z něj vyprchal. Byl to její osud, projít si nepředstavitelným utrpením a zemřít v tak mladém věku?

Po tom, co se stalo jeho sestře, Salim už na osud nevěřil. Věřil, že každý si svůj osud tvoří sám. A podle toho jednal celý svůj život – kvůli sobě i z úcty k životu, který jeho sestra prožít nemohla.

Vyhlédl z okna na manhattanské panorama zalité jemným narůžovělým světlem, to jak nad ním svítalo do dalšího pozdně podzimního dne. Byla to nádhera, Salima to ale nechávalo chladným.

V tu chvíli za oknem proplachtil sokol, majestátní a smrtící, rozhlížející se po své kořisti. Zatoulal se daleko od svého přirozeného prostředí, a přesto se tenhle dravec dokázal přizpůsobit velkoměstu stejně dobře jako lidé.

Salimovi se vybavila další vzpomínka. Viděl sebe a Saru v poušti s jejich oblíbenými sokoly. Sara zvedla ruku, aby toho svého pobídla k letu, a dobírala si Salima že ten jeho je moc líný, aby se vůbec pohnul… Byla tak bezstarostná, tak nevinná…

„Salime?"

Bratrův hlas prolomil ticho a Salim si těžce povzdychl. Osud neosud, dál už nemohl utíkat před

tímhle dědictvím, o které nikdy nestál. Musel se s ním vypořádat.

„Tak dobře," souhlasil chmurně. „Ať mají svoji korunovaci. Vyřiď jim, že přijedu."

A až tam budu, ujistil sám sebe, zpřetrhám pouta s tím rádoby osudem a se svojí minulostí jednou provždy.

PRVNÍ KAPITOLA

Charlotte McQuillanová přecházela sem a tam po prázdné kanceláři a co chvíli se dívala na hodinky. Král Salim ibn Hafíz al-Noury – nebo přesněji budoucí král, jehož korunovace měla proběhnout za tři týdny – si dával na čas.

Nebylo žádným tajemstvím, že je to patrně ten nejzdráhavější král na světě, jelikož svoji korunovaci odkládal déle než rok. Zatímco jeho starší bratr byl už dávno korunován panovníkem sousedního Jandoru.

Co jiného by ale mohla čekat od někoho, kdo měl nechvalnou pověst dokonce i mezi těmi nejproslulejšími miliardářskými plejboji na světě.

Charlotte znala jeho pověst, třebaže jen okrajově. Bulvární plátky, v nichž se propíraly aféry celebrit, jí byly z duše protivné, protože se před mnoha lety sama ocitla na stránkách jednoho z nich, ale dokonce i ona slyšela o šejkovi s tváří manekýna, sexuálním apetitem, o němž se šířily legendy, a schopností měnit ve zlato všechno, čeho se dotkne. Kromě milostných avantýr byl známý svou nesmlouvavostí a obrovským jměním, jež nashromáždil úspěšným vedením mnoha podniků v nejrůznějších odvětvích.

Charlotte popošla k oknu, pod nímž se rozprostíralo zdánlivě nekonečné moře písku pod ostře modrým nebem. Na něm visela žhavá koule slunce a Charlotte se v klimatizované místnosti trochu zachvěla při

představě, jak nemilosrdný musí být venkovní žár, když se nemáte kam schovat. To málo, co z něj okusila při krátkém přechodu z letadla do šejkova auta a poté do paláce, ji málem skolilo.

Se svou světlou pletí a jahodově plavými vlasy Charlotte slunci nikdy příliš neholdovala. A přesto teď byla tady. Protože když se jí naskytla příležitost uniknout z Londýna zmítaného předvánočním šílenstvím, dychtivě po ní skočila.

Prohlásit, že Vánoce nejsou její nejoblíbenější část roku, by bylo velice umírněné. Ve skutečnosti všechna ta světýlka a třpytivé ozdoby a nucenou sváteční náladu nenáviděla, protože jí to připomínalo dobu, kdy se jí rozpadl celý svět a ona si uvědomila, že štěstí a bezpečí jsou jen iluze.

Podobně jako když Čaroděj ze země Oz strhl svou důmyslnou masku a ukázalo se, že to vlastně žádný čaroděj není.

A přesto, když se teď dívala na tu cize působící krajinu, která se nemohla víc lišit od londýnských ulic, necítila úlevu. Cítila tupou bolest. *Ne, něco horšího.* Touhu.

Protože navzdory všemu jedna malinká zrádná část její duše stále prahla po takových Vánocích, jaké jsou k vidění v sentimentálních romantických filmech a na pohlednicích se šťastnými rodinkami a zimními radovánkami. Skutečnost, že Štědrý den většinou trávila sama, uslzená a zachumlaná pod dekou, zatímco si posté pouštěla *Zázrak v New Yorku* a *Život je krásný*, byla jejím ostudným tajemstvím, o němž se nikdy nikdo nesměl dozvědět.

Při té myšlence se nad sebou znechuceně ušklíbla, obrátila se k oknu zády a podobné tužby nemilosrdně potlačila. Aby se rozptýlila, rozhlédla se po královské kanceláři – do níž podle oficiálního protokolu neměla sama nikdy vstoupit.

Bylo znát, že to kdysi musel být skutečně

reprezentativní prostor, jehož stěny zdobily fresky s výjevy jako vystřiženými z knihy arabských mýtů. Ty teď byly bohužel takřka vybledlé.

Všechno, co Charlotte zatím viděla z Tabatu a jeho stejnojmenného hlavního města, působilo dojmem zašlé slávy a zanedbanosti. Město ji ale okouzlilo svými starobylými klikatými uličkami, kamennými budovami a řekou, která se táhla z Tabatských hor až k pobřeží sousedícího Jandoru.

Země byla bohatá na přírodní suroviny – z nich nejdůležitější a nejlukrativnější byla ropa. Místní infrastruktura nicméně nutně potřebovala modernizaci, a s ní i bezpočet dalších oblastí – vzdělávací systém, vláda, ekonomika… Celé království potřebovalo silného vladaře, který by se chopil obtížného úkolu uvést zemi do jednadvacátého století.

Podle toho mála, co zatím věděla o šejkovi al-Nourym, se Charlotte nicméně obávala, že nic takového tu v dohledné době čekat nemohou. Šejk se nijak netajil tím, že jeho prioritou je jeho obchodní impérium na Západě.

Charlotte najal jeho bratr, král Jandoru Zafir, jako poradkyni ve věcech diplomacie a mezinárodních vztahů během příprav ke korunovaci, ale od té doby už uběhly dva týdny a jí se ještě nepodařilo dovolat se šejkovi ani nikomu z jeho podřízených, natož získat od nich potřebné informace.

Charlotte se znovu podívala na hodinky. Šejk měl přes hodinu zpoždění. Otrávená, podrážděná a unavená po dlouhé cestě sebrala svou aktovku, rozhodnutá odejít a najít někoho, kdo by jí ukázal cestu do jejího pokoje. Ale než stačila dojít k širokým dveřím kanceláře, najednou se rozlétly a dovnitř vstoupil muž.

Jedna věc byla zjevná na první pohled. Přestože Charlotte viděla jeho fotografie na internetu, nebyla ani vzdáleně připravená na to, až spatří šejka Salima

ibn Hafíze al-Nouryho na vlastní oči. Poprvé ve svém životě doslova oněměla.

Tak za prvé byl vyšší, než čekala. Mnohem vyšší. Musel mít skoro dva metry. A ke své výšce měl přiměřeně široká ramena a rozložitý hrudník, ale štíhlé boky a svalnaté dlouhé nohy. Byl mohutný a čišela z něj síla a nezkrotná energie.

Rozcuchané, přerostlé tmavé vlasy rámovaly jeho přitažlivou tvář ležérně zarostlou strništěm. Oči měl tak pronikavě modré, že Charlotte ihned připomněly nebe, na které se před chvílí dívala – jasné a oslnivé. Jeho rty byly znepokojivě smyslné a jejich jemnost kontrastovala s tvrdostí jeho rysů.

Volná bílá košile nemohla zamaskovat pevnou masu svalů na jeho hrudi. Měl ji zastrčenou v obnošených jezdeckých kalhotách, které obepínaly jeho pevná a svalnatá stehna způsobem, jaký se nedal popsat jinak než jako provokativní. A do půli lýtek mu sahaly odřené kožené boty.

Teprve v tu chvíli Charlotte zaregistrovala zemitou a překvapivě smyslnou vůni koňské srsti a ještě něčeho – mužského potu. A ke své hrůze si uvědomila, že na něj bezostyšně zírá.

Viděla, jak se zamračil. „Paní McQuillanová?“

Charlotte přikývla, neschopná ohradit se proti tomu nesprávnému oslovení.

„Byla jste na odchodu?“

Jeho hluboký hlas s neobvyklým přízvukem ji rozechvíval a bránil jí v soustředění.

Nakonec se jí ale přece jen podařilo vytrhnout se z té znepokojivé bezvládnosti, která jí zahalovala rozum. Co se to s ní děje? Přitažlivého muže přece nevidí poprvé v životě! Prozatím si odpustila, že si ho právě prohlédla jako pod rentgenem, a uložila si svou nešťastnou reakci na něj na později, až ji bude moct prozkoumat v soukromí.

Zpříma mu pohlédla do očí. „Čekala jsem tu na vás

přes hodinu, Vaše Veličenstvo. Myslela jsem, že už nepřijdete."

V jeho pronikavých očích blýsklo něčím, co vypadalo jako podrážděnost. „Ještě nejsem král."

Sjel po ní očima a Charlotte si uvědomila, že křečovitě svírá ruce na aktovce. Přiměla se stisk povolit.

Pak se jí znovu podíval do očí. „Nabídli vám občerstvení?"

Charlotte zavrtěla hlavou. Král – ne, *šejk* al-Noury se vrátil ke dveřím a na kohosi zavolal. Během chvilky přispěchal mladý chlapec v dlouhé tunice a turbanu – tentýž, který ji uvedl do kanceláře –, s výrazem dojemné dychtivosti ve tváři. Jakmile na něj ale šejk spustil rychlou arabštinou, dychtivost vystřídalo zděšení a chlapec se urychleně vzdálil.

Když Charlotte zachytila, co mu šejk řekl, ohnivě vyhrkla: „To vůbec nebylo nutné! Jak měl vědět, že mi má něco nabídnout, když mu je tak dvanáct? Měl mě přijmout někdo starší. Kde máte všechen personál?"

Šejk al-Noury se k ní pomalu otočil. S povytaženým obočím se opřel o zárubeň a založil si ruce na prsou. „Mluvíte arabsky?"

Charlotte strnule přikývla. „A několika dalšími jazyky. Ale to je vedlejší. Podstatné je –"

Šejk se odstrčil ode dveří a narovnal se. „Omlouvám se. Přijal bych vás sám, ale zdržel jsem se ve stájích, kam zrovna přivezli nového plnokrevníka – dar od šejka Nadima al Saqra z Merkazadu. Po převozu byl lekavý a chvíli trvalo, než jsme ho uklidnili."

Než si Charlotte stačila uspořádat myšlenky, šejk al-Noury přešel na opačnou stranu své královské kanceláře. Skutečnost, že jeho omluva nezněla ani trochu upřímně, jí při tom unikla, protože jí znovu učarovala ladnost, s jakou ovládal své urostlé tělo. Ještě nikdy neviděla muže, který by se pohyboval jako on – ve hře svalů a sotva zadržované sexuální síly. Bylo to jako útok na smysly.

Nalil si do široké skleničky zlatohnědou tekutinu a přes rameno se ohlédl na Charlotte. „Můžu vám něco nabídnout?“

Charlotte měla náhle v krku sucho jako na poušti, a tak odpověděla: „Jen vodu, prosím, pokud ji máte.“

Vrátil se k ní se skleničkou vody s ledem a v jeho blízkosti na ni jeho tělesnost zapůsobila ještě silněji. Sáhla po skleničce a jejich prsty o sebe zavadily. Do paže jí projel prudký elektrický výboj, a tak se jí ruka se skleničkou lehce roztřásla. Okamžitě ji zvedla k ústům, aby ji zaměstnala, a přitom bojovala s náhlým pocitem nejistoty.

Šejk al-Noury ukázal na křeslo, z něhož před chvílí zvedla svou aktovku.

„Prosím, posaďte se, paní McQuillanová.“

Sám se posadil za stůl a ledabyle si na něj hodil nohy skřížené v kotnících. Charlotte při pohledu na tu nezdvořilou pózu vykulila oči a na okamžik zapomněla na jeho vyzvání. Teď už jen stačilo, aby se mu na klín posadila barová tanečnice.

Pomalu zatočil skleničkou s pitím a usrkl si a pak zvedl pohled k Charlotte a tázavě povytáhl obočí. „Z vašeho výrazu soudím, že mě čeká první lekce diplomacie a etikety.“

Charlotte odtrhla zděšený zrak od ošoupaných podrážek jeho bot. Byly na nich tmavé fleky, které vzhledem i pachem podezřele připomínaly zvířecí trus, a když se její pohled střetl s jeho ostře modrýma očima, odměřeně odpověděla: „Nastavit hostu podrážky svých bot se všude po světě obecně považuje za urážku.“

Šejk dlouho nereagoval, a pak jen nepatrně pokrčil rameny. „No, ale teď jsme v *téhle* části světa – a věřte mi, tady urážíme druhé mnohem vynalézavějšími způsoby. Propříště se nicméně pokusím neurážet svou poradkyni přes etiketu.“

Nadzvedl nohy, čímž znovu přitáhl Charlottinu